

Mikkel
Wendelboe

Skæbneklover

Kra'koums Hjerter

KRABAT

MIKKEL WENDELBOE
SKÆBNEKLØVER 2
KRA'KOUMS HJERTE

Hej alle sammen!

Hvor skal jeg næsten starte? Der er sket så meget. Fremtiden virkede så sikker hjemme på Lyra. Far havde endda skaffet mig arbejde i Føderationen lige så snart, jeg var færdig på kvadrantskolen. Det hele var planlagt. Altså lige indtil Stacy trådte ind i klassen. Stacy Bloodrain! Hvem kunne have vidst, at hun i virkeligheden var kaptajn på et legendarisk skib, og at hun kun var der for at stjæle noget fra min rektor? Og hvem kunne have gættet, at hendes skib endte med at flyve lige igennem Lyras sikkerhedssystemer og føre mig væk derfra? Væk fra det hele ... Det gjorde ondt at forlade mor, far, Sam, Tara og de andre, men det kunne ikke være anderledes. Føderationen var efter os. Jeg troede engang, at de var de gode her i galaksen ... Vi forbindrede dem i at slå uskyldige ihjel, og undgik lige nøjagtig selv at blive dræbt også. Føderationens sikkerhedsstyrke er nådesløs. Sikkerhedsstyrkens leder, Alejandro Parameo, er i virkeligheden en kold morder ...

Jeg ved ikke hvem, jeg skriver det her til. Måske mest til mig selv? For at kunne tro på, at det virkelig er sket. Det er så vildt. Jeg er på flugt fra min hjemplanet på et skib, jeg hørte eventyr om, da jeg var lille. Jeg ved ikke, hvor jeg ender, eller om jeg nogensinde kommer hjem, men jeg prøver at bevare modet.

Knus

Emilia

KAPITEL 1

SKÆBNEKLØVER

*”Om du er fjern eller nær,
håb er alt, du behøver.
For at frelse det du har i dit hjerte kær,
kald, så kommer Skæbnekløver!”*

Mareridtet hvirvlede afsted. Der var Hammere, brønde eksplosioner og personer, der skreg i mørket. Langt borte kunne hun høre et kor af grove stemmer synge, og ganske langsomt kom en person imod hende med sensuelle, dansende trin. Det var Stacy, og med et råb satte Emilia sig op. Hun var badet i sved, og det tog hende lige et øjeblik at huske, hvad der var sket. Omtåget tog hun sig til hovedet.

Hun lå i en stor, blød seng med elegant sengetøj i rødt satin, og hun var ikklædt en detaljeret, rød natkjole med et stort dødningehoved på maven. Hun savnede pludselig sin pyjamas, men hun var for udkørt til at tage sig af det. En hovedpine truede med at sprænge hendes hoved, og hun gned sine tindinger. Værelset, hun befandt sig i, var

møbleret med alverdens forskellige nipsting. Blomster i sort og rød, og pyntegenstande placeret med sirlighed og sikkerhed imellem det udsøgte møblement.

Rummet var på én gang umådelig smukt og feminint, og samtidig var det rå også vævet ind. Forskellige våben blev opbevaret side om side med bæltter, hatte og smykker, som var de også at betragte som personlig pynt. Det her var Stacys kahyt. Ingen kunne være så skødesløs og samtidig så elegant. Med et enormt sus kom alle begivenhederne væltende tilbage til Emilia, så hun var nødt til at lade sig falde tilbage på puden. Sikkerhedsstyrken, luftkampen, og ... Skæbnekløver. Det var navnet på skibet, hvor hun nu befandt sig, og det alene sendte kuldegysninger ned langs hendes ryg. Det kunne da ikke være rigtigt? Det måtte være en spøg. Stacy havde sikkert taget navnet fra eventyrene. Det måtte hun da have. På den anden side ... Stacy virkede som en, der nok kunne opstå myter omkring. Emilia kunne i hvert fald sagtens selv finde på et par stykker.

Emilia rejste sig og satte sig på sengekanten. Hendes ben føltes stadig svage. Hun erindrede svagt at være blevet bugseret ned i Stacys seng, efter at hun kollapsede på dækket, da adrenalinen slap op. Gulvbrædderne vibrerede let under hende, og hun skævede til et enormt vinduesparti i kahyttens ene ende, der var dækket af et udsøgt, vævet gardin. Hvad ville hun se, hvis hun trak det fra?

En svag knirken afbrød hendes tanker. Den kom fra en svær trædør i rummets modsatte ende, og på svajende fødder kom hun op at stå. En høj, gennemtrængende lyd trængte ind til hende fra dørens modsatte side, idet hun nærmede sig den, og det gik op for hende, at det var snorken, hun kunne høre. Hun tog forsigtigt fat i håndtaget for at åbne

døren på klem, men inden hun nåede at gøre mere, bragede den op, så hun kun lige netop undgik at få den i ansigtet. Marcus kom væltende ind. Han havde helt tydeligt stået op ad døren og sovet. Emilia satte i et hvin, da han instinktivt greb for sig med et søvndrukkent grynt og fik fat i hendes natkjole, som han fik trukket halvt af hende.

”*Hvad laver du?!*” skingrede hun, og han nåede kun lige at kigge op, inden hendes hånd smældede imod hans kind. Den efterlod sig ikke så meget som et mærke, men han rettede sig alligevel op med et sæt, og for en gangs skyld var den reaktion, han kom med, både stærk og fuld af følelser. Han trådte sig selv kejtet over fødderne, hev efter vejret og snøvlede for at finde på noget at sige.

”Jeg ... Sov ... Og så ... Det var ikke min mening ... Jeg kunne aldrig finde på at ... Du må ikke tro ... Det var ikke ... Jeg mener ... Du ved ... Jeg ved ikke...” Han kiggede imod et punkt i loftet, imens Emilia forsøgte at dække sig med armene. Jo mere han snakkede, jo værre gjorde han det.

”Kunne du gå ud måske?” Hendes stemme var næsten en hvisken. Det her var så pinligt, at hun havde lyst til at gemme sig under gulvbrædderne. Kunne han da ikke læse situationen? Det lod ikke til det, for i stedet blev han stående og ævlede undskyldninger af sig, imens han gned søvn ud af øjnene.

”Gå ud, Marcus,” prøvede hun igen, denne gang lidt mere bestemt, og han stoppede med at snakke.

”Kommer jeg på et dårligt tidspunkt? Vil I hellere være alene?” ekkoede en silkeblød stemme pludselig fra døråbningen, hvor Stacys vævre skikkelse betragtede dem med stor morskab. Hun stod lænet imod dørkarmen med armene over kors.

”Jeg er bare nødt til at slå fast, at jeg altså ikke havde intentioner om at belure nogen ... Dem ... Emilia.” Marcus svedte, og Emilia fik lidt ondt af den bastante fyr.

”Det er okay. Det var ikke med vilje.” Hun skuttede sig.

”Jeg går nu,” knurrede han derefter, og Emilia så en anelse af farve i hans blå kinder. Skyndsomt trampede han forbi Stacy og forsvandt ud af syne.

Emilia vendte sig og satte sig på sengen, hvor hun lagde ansigtet i hænderne.

”Du er vågen!” Stacy dansede muntert ind i kahytten.

”Det føles som om, jeg stadig drømmer,” indrømmede Emilia træt.

”Marcus har stået vagt udenfor din dør, siden vi lagde dig i seng,” sagde Stacy henkastet.

Havde den store bøf virkelig våget over hende? Hun tvang tanken fra sig for at kunne fokusere, selvom en rar følelse bagerst i hendes hoved forsøgte at distrahere hende.

”Hvor længe har jeg været væk?” Emilia kiggede op.

”Lidt over 48 timer.” Stacy flyttede rundt på et par blomsterkrukker.

”Har han stået derude i 48 timer?” røg det ud af Emilia.

”Du hæfter dig ved de rigtige ting, Blondie. Det, der gør glad i hjertet.” Stacy nynnede sorgløst.

”Er alt det her dit?” Emilia kiggede sig omkring.

”Hver en trevl, hver en splint og hvert et blomsterhoved. Skæbnekløver – den gamle gavtyv – er sin egen, men alt her i kahytten er mit,” afslørede Stacy med overbevisning.

”Det må have taget lang tid at samle. Der er så mange smukke ting.”

”Ah, ja, skønhed. Et ombejlet mærkat, men noget vi ikke kan leve

uden.” Stacy snusede til en buket blomster. Emilia rejste sig og samlede en blomst op, der havde sorte kronblade og lyse pletter, så den lignede en stjernehimmel.

”Hvorfor mig, Stacy?” hviskede hun.

”Hvorfor ikke dig, Blondie?” forhørte Stacy sig.

”Jeg er jo bare ... mig? Jeg ved ikke, om jeg kan rumme alt det her? For et par dage siden var jeg bare en helt almindelig skoleelev, og nu er jeg pludselig her ...”

”Gør det dig trist? Usikker?” Stacy kiggede op.

”Lidt. Mere spændt, måske. Er det forkert?” Emilia samlede endnu en blomst op.

”Der er ikke noget, der er forkert. Eller rigtigt for den sags skyld. Alle sager her i verden handler udelukkende om, hvordan du ser på dem. Fordi du er hér, betyder ikke, at du aldrig nogensinde kan være dér igen. I går var du Emilia, i dag er du stadig Emilia.” Stacys øjne strålede, og Emilia følte kaptajnens aura fylde rummet.

Somme tider sagde Stacy nogle ting, der kunne få alle Emilias tanker til at falde til ro.

”Skæbnekløver ... Er det her virkelig det skib? Fra historierne?”

”Både ja og nej.” Stacy klukkede.

”Hvordan det?”

”Det her er skibet, som historierne er bygget på, men nej, det her er ikke skibet fra historierne. Vi er hverken helte eller syndere, men måske et sted derimellem? Madame her har sejlet igennem stjernevrmlen med mig ved roret længere, end nogen bryder sig om at huske. Det var kærlighed ved første blik. En prægtig skude er hun! Se dig omkring, Blondie! Madame er den ægte vare. Hun har sjæl og temperament. Vi

har set mangt og meget sammen, og vi har både hvisket kælnede ord til hinanden og råbt, så gnisterne sprang!” Stacy nynnede videre, imens hun lod sine slanke fingre løbe over træet i væggen, og Emilia målte hende med øjnene.

Skæbnekløver fandtes!

”Det er meget at fordøje.”

”For meget grublen kan gøre dig skør. Tag gamle Stacys ord for det. Somme tider er det bedre bare at tage tingene, som de kommer.”

”Det er jeg ikke så god til.” Emilia rystede på hovedet, men hun kunne ikke lade være at trække på smilebåndet. Skibet rystede igen under hende. Denne gang lidt kraftigere.

”Universet er stort, og det hele er nyt. Det kan overmande de fleste, Blondie, men det er min opfattelse, at dit hoved er bedre end de flestes. Kan du hjælpe mig, så hjælper jeg dig og vupti, så sidder vi inden længe på hver sin trone – med krone og scepter – og sender lakajer til købmanden efter chokolade!” Stacy kørte en hånd igennem en buket blomster, og med sikre skridt gik hun over til sengen og trak Emilia på benene. Derefter hev kaptajnen hende med over til vinduet, og med et lille smil på læberne slog Stacy gardinet til side.

Synet blæste Emilia bagover, så hun måtte støtte sig til vindueskarmen. Udenfor bredte rummet sig uendeligt foran dem. Det var sort som fløj, hvor stjernerne sad som lysende knappenåle. Planeter, asteroider, og alt, hvad Emilia havde drømt om at opleve, roterede om hende i smukke, dybblå nuancer. Det var så smukt. Så smukt, at hun ikke bemærkede, at tårerne igen var begyndt at løbe. Rystende lagde hun en hånd imod glasset. De måtte være i et andet solsystem. Et hun ikke kendte. Til hendes venstre side kredsede to planeter tæt om

hinanden. Skyerne var hvide i atmosfæren, men begge planeter var i en vidunderlig, lilla nuance og på afstand lignede de store krystaller, der reflekterede lyset fra den nærmeste stjerne. Det måtte være en ung stjerne, og dens lys badede hele det vidunderlige syn i et hvidt skær. Emilia kunne ikke rive blikket løs. Hun ville aldrig rive sit blik løs igen. Det var som om, hun altid havde drømt om at opleve det her, men at det samtidig var så meget større og mere vidunderligt, end hun havde været i stand til at forestille sig. En serie svage blink ret bagude tiltrak sig hendes opmærksomhed, men der var for meget at kigge på til, at hun havde tid til at dvæle ved det.

”Frøken Kaptajn! Dækket er skuret!” galede nogen pludselig i døren, og Emilia genkendte Alex’ stemme. Stacy svarede ham ikke. I stedet betragtede hun Emilia med et underfundigt smil.

”Men hvad med ...” Emilia stoppede sig selv, da det gik op for hende, hvad Alex havde sagt. ”Dækket? Man kan ... gå på dækket ... nu? Imens vi flyver?” Emilia glemte næsten at trække vejret.

”Det er den vej.” Kaptajnen pegede forbi Alex, hvor en trappe strakte sig i vejret, og Emilias fødder flyttede sig af sig selv. Gelænderet på trappen var udskåret i alverdens figurer, men Emilia havde ikke tid til at dvæle ved alle detaljerne. I vældige spring forcerede hun trinene, indtil hun nåede et rum med flere døre ved toppen af trappen. Lyset strålede igennem den ret foran hende, så hun greb håndtaget og masede sig udenfor.

KAPITEL 2

ALLE PIRATER PÅ DÆK!

Universet omsluttede hende. Det var hendes himmel, hendes horisont og hele hendes verden. På hurtige fødder sprintede hun hen til rælingen og kiggede udover den. Der var intet ned. Intet op. Ingen retninger. Der var kun det smukke, sorte, uanset hvor hun drejede sit hoved hen. Dybt under kølen kunne hun se en komet arbejde sig igennem solsystemet, og dens hale strålede skærende hvidt. Over hende var alle sejl rejst, men det var ikke vind, der drev Skæbnekløver fremad. Med tungespidsen i mundvigen svang Emilia sig op på rælingen og kravlede et par meter i vejret på skibets tovværk, så hun bedre kunne se sejlene. De var sorte, og hun konkluderede, at de fangede solvinden. Skæbnekløver sejlede på lys! I mastens top vuggede piratflaget med skibets bevægelser, om end kun ganske svagt fordi der ingen vind var i rummet. Igen lænede hun sig ud over rælingen. Så vidt hun kunne fornemme, så var ionmotorerne ikke tændt. De kunne sikkert kompensere for sejlene på steder uden solvind, eller når fartøjet bevægede sig på foldeplan. I hovedet gjorde hun alle de optegnelser, hun kunne, om skibet. Måske hun kunne starte sin egen blog? En blog om at rejse? Det ville hun gøre. Hvor var nu hendes T... Hun

famlede efter Terningen og frøs så til stedet. Pludselig blev hun pinligt bevidst om, at hun stod på dækket kun iført den tynde natkjole, og hun nåede lige at slå armene om sig, inden Marcus hængte en frakke om skuldrene på hende, mens han så i den anden retning.

”Du bliver bare syg,” knurrede han.

”Hvordan skulle jeg blive syg her?” Hun slog ud med armene for at favne rummet. ”Er det ikke smukt?”

”Det er mørkt,” mente han ligegyldigt, og Emilia himlede med øjnene.

”Marcus er ikke kendt for sin indlevelsesevne, smukke Emilia. Men jeg derimod ...” Alex’ stemme nåede frem, inden han sluttede sig til dem, og før nogen kunne nå at gøre noget, havde han grebet Emilias hånd, og presset et kys imod håndryggen. ”Jeg lever og ånder for det. Du ser vidunderlig ud i stjerneskeret.” Han vippede med øjenbrynene.

”I det mindste er jeg ikke falsk som kokkens forlorne tænder,” snurrede Marcus vredt og knyttede næverne, men Alex var ligeglad.

”Jeg er hverken din eller noget, der kan vindes, tak!” smældede hun skarpt, så Alex’ smil blegnede. Sekundet efter greb nogen fat i både hans og Marcus’ ører, og med et øvet vrid tvang Stacy dem begge to i knæ.

”Hvad ligner det at plage vores nyeste besætningsmedlem med barnagtigheder. Vis jer nu som et par søde drenge og bring mig resten af besætningen. I plejer at kunne klare det på fem minutter, så lad mig se jer gøre det på tre. Afsted!” Og med de ord slap hun dem.

Alex bukkede og sendte Emilia et fingerkys, imens Marcus end ikke kiggede på hende, inden de hastede væk. Derefter strakte Stacy sig, lagde armen om Emilia og gav hende et kram.

”Hvad siger du, Blondie? Noget af et syn, ikke sandt?” Kaptajnen slog armen ud, og Emilia kunne ikke gøre andet end at nikke.

”Virkelig.” De stod lidt ved rælingen i stilhed. ”Stacy. Mente du det?” Emilia hviskede.

”Mente hvad?”

”At jeg ... er en del af besætningen?”

”Hvis du vil? Hvis du tør? Som sagt kan jeg ikke garantere, hvad det bringer med sig. Sure pligter og hårdt arbejde. Piratlivet er hårdt, farligt og beskidt. Sandsynligvis tuder du dig i søvn hver aften den første måned og ved, hvordan man skaffer et lig af vejen, inden der er gået en uge, og ...”

”Top!” Emilia greb Stacys hånd og trykkede den, allerede inden kaptajnen var færdig med at snakke. Emilia var færdig med at tøve. Hun havde ikke lyst til at vende hjem til Lyra. Hun ville være her og tage på eventyr med Stacy og Skæbnekløver.

”Hvordan kan vi stå her? Det åbne rum burde dræbe os,” spurgte hun Stacy.

”Gas, Blondie. Gas og en atmosfæregenerator under forskibs dæk. Gassen beskytter imod plasmaskud og andre ting, som stimænd kan finde på at skyde efter os, og den holder samtidig på ilten. Den sørger også for vor tyngdekraft, så vi ikke driver afsted som satellitter i intetheden.”

”Fantastisk,” sukkede Emilia.

Et par tunge fodtrin afbrød øjeblikket, og fik hende til at vende sig. Hun forventede næsten at se Marcus, men det var i stedet en anden mand. Emilia måtte lægge hovedet tilbage for at se hans ansigt. Han var ikklædt en overdådig uniformsjakke fra en planet, hun ikke kendte. Alle

knapperne strålede. Det mørkeblå stof foldede i sirlige linjer, og der var ikke et støvgran at finde på noget af hans tøj. Manden var gigantisk, men hvor Marcus også var atletisk, så var ham her bare bastant, som var han blevet stor af hårdt arbejde og umenneskeligt slid. På hans hoved sad en baret på sned, og hele uniformen var dekoreret med forskellige ordener. Emilia blev næsten svimmel af farvevrimlen. Han stirrede ned på hende med et strengt blik. Hans øjne var stålgrå, og hans mund blot en smal streg. Hans korte hår var gråt, og det samme var hans overskæg, der måtte være klippet efter lineal. Manden havde hænderne på ryggen og var rank som et bræt. Emilia følte sig uendelig lille foran ham. Et øjeblik troede hun, at han skulle til at give hende hånden, men i stedet gjorde han stramt honnør for hende.

”Karl von Orloff. Styrmand på Skæbnekløver. Jeg byder Dem velkommen om bord, frøken.” Stemmen matchede hans udseende. Den var nobel, dyb og monoton, og den var som skabt til at give ordrer. Manden flyttede øjnene til Stacy. ”Det glæder mig at have Dem tilbage, frøken kaptajn. Her bliver så ... tomt uden Dem.” Han nikkede og faldt derefter tilbage i sin ranke positur.

”Karl holder øje med tingene, når gamle Stacy er ude,” grinede kaptajnen.

”Hvad vil du, tøs? Er det vigtigt? Hvis ædelsen brænder på, så laver jeg ikke noget nyt.” En brovtende stemme afbrød dem, og Emilia drejede hovedet.

En tromletyk mand kom imod dem. Han var iført et par snavsede bukser, sribede seler, en fedtet trøje og et endnu mere fedtet forklæde. Han havde kokkehue på og styrkede sig fra en flaske med brun væske. Han stank af alkohol og havde træben, men det var mandens

underarme, der tiltrak sig Emilias opmærksomhed. Han havde ærmerne smøget op, og det afslørede lange ar, der bugtede på kryds og på tværs af huden. De var store, og flere steder så de betændte ud. Hvis Emilia ikke vidste andet, så ville hun have gættet på, at de var skåret med en sløv kniv. Mandens rødmossede ansigt tog hende i øjesyn.

”Hvem er den nye skrælling? Endnu en blaffer?” Han kløede sig bagi og vendte sig storsnudet imod Stacy.

”Du skal vise respekt for kaptajnen, Jokum!” tordnede styrmanden, men kokken var ligeglad. Eller, Emilia gik i hvert fald ud fra, at han var kok. Han lignede en kok. En kok, hvis middagsgæster ikke kom igen.

Stacy satte i et giftigt smil. ”Hvis maden er brændt på, så skyder jeg til måls efter dine øreflipper.” Hun hviskede syrligt, og manden, der hed Jokum, skuttede sig.

”Det var jo ikke sådan ment, kaptajn. Jeg prøver bare at passe mit job.” Han tog en lang slurk af sin flaske og tørrede det enorme gab med bagsiden af hånden.

Stacy sukkede. ”Jokum Halfdan Magnussen, vor kok,” mumlede hun til Emilia og pegede på den tykke mand.

”Stemmer, grønskollinger. Skal du have sulten stillet, så kom til Jokum her! Fedt, salt og rom giver styrke. Vil du æde grøntsager, så find en ko og gør den selskab.” Endnu en slurk forsvandt i hans mund.

Emilia forsøgte at holde styr på navnene, da en dump lyd imod dørken fik hende til at vende sig i den modsatte retning. En høj kvinde kom gående med målrettede skridt. Hendes hår var hvidt som sne, og hendes hud var mørk. Hun var i en sort dragt med en hvid pelsvest over sig, og hendes øjne var sorte som rummet over deres hoveder. Hun udstrålede en barsk skønhed, der lod til at dæmpe gemytterne

hos de andre, og hun marcherede direkte hen til Stacy, hvor hun lagde hænderne på hofterne.

”I er tilbage,” konstaterede hun.

”Sandt,” medgav Stacy. ”Har du savnet din kaptajn?” Kaptajnen satte i et blændende smil, og selvom hun holdt fast i sin barske attitude, så fornemmede Emilia en smilende krusning om den nyankomnes mund.

”Som man savner hold i ryggen,” sukede hun, inden hun vendte sig mod Emilia og rakte hånden frem. ”Anastacia de la Roldán. Skibets navigator.” Hun lod til at være ældre end både Emilia og Stacy. Omkring 10 år ældre hvis Emilia skulle komme med et bud, og det lod til, at der lå et barskt liv bag hendes lette smil. Det var tydeligt, når man kom tæt på hende. Emilia skyndte sig at præsentere sig, og den fremmede nikkede, inden hun gjorde omkring og forsvandt under dæk.

”Wow,” sagde Emilia.

”I det mindste fik du hele sætninger, stump. Normalt brummer hun bare. Jeg tror, at hun kan lide dig,” kom det fra kokken.

”Ana er sin egen. Men hun kan navigere og slås!” forklarede Stacy.

”Slås?” Emilia spærrede øjnene op, og hun mærkede iveren boble i maven. ”Kan de alle sammen slås som dig?” Hun talte til Stacy, mens hun lod øjnene løbe rundt på de forsamlede.

Der kom et forkølet grynt fra Jokum. ”Os? Slås som kaptajnen? Ha! Den var god!” Han drak grådigt af flasken igen.

”Vor kaptajn er noget særligt, frøken. Men vi andre forstår at forsvare os.” Styrmanden smilede venligt til Emilia, og hans korrekte måde at tale på gjorde, at Emilia straks fattede sympati for ham.

”Noget særligt.” Hun skævede til Stacy over skulderen, og fik et

blink med de røde øjne tilbage.

”Vi kan ikke finde Biffer. Melder at kræet måske har rømmet skuden!” galede Alex’ stemme pludselig, idet han og Marcus sluttede sig til resten af besætningen på dækket.

”Hvis han er i fadeburet igen, så steger jeg ham! Fandme’ om jeg ikke gør!” bandede kokken, og vraltede straks af sted og forsvandt.

”Biffer?” Emilia kiggede på Alex.

”Vores altmuligmand,” forklarede han og sendte hende et kækt smil og et blink.

”Altmuligmand?”

”Jaaaaa, teknisk set er han ikke en mand, men mere om det når han dukker op. Lad os snakke om dig i stedet? Hvordan har du det, skønne Emilia?” Alex forsøgte igen at liste armen om hende, men hun vred sig løs.

Bag ham knurrede Marcus noget, der lød som en dødstrusel.

”Anstændighed, dreng! Man skal vise respekt for en dame.” Styrmandens vældige stemme skar igennem.

”Bare rolig, hr. baron. Alex d’Angelo er kendt for at være *rigtig* god ved pigerne.” Alex grinede og purrede op i sine gyldne lokker, hvilket blot afstedkom et hovedryst fra styrmanden.

”Han kan blive kendt som en, der er *rigtig* god til at gøde solsystemet med sine jordiske rester, hvis ikke han stopper med at svare sine overordnede igen,” meddelte Stacy kærligt.

Alex tav. ”Forstået, kaptajn!” gøede han lidt hæst, og Emilia kunne se respekten for kaptajnen indfinde sig i den lille gruppe.

”Alex her, er vores dæksdreng,” forklarede styrmanden.

”Okay, behøver du ... Jeg mener, behøver *De* at sige det sådan,

styrmand? Vi blev enige om at kalde det rorgænger.” Alex mumlede forlegent.

”Dæksdreng!” slog styrmanden fast og snurrede sit overskæg imellem fingrene. ”Det kan være, at alt andet sejler på dette skib, men vi holder på formerne. Titler og roller må der til. Det er essentielt, når man sejler.” Styrmand Orloff nikkede ad sin egen konklusion, og Emilia fornemmede, at Alex gerne ville svare igen, men at han tog sig i det.

”Marcus ...?” kaldte Stacy kælent, men Marcus reagerede i første omgang slet ikke, indtil han alligevel drejede hovedet.

”Hvad er der?” brummede han.

”Præsenter dig for vores Emilia?” Kaptajnen satte hænderne i siden.

”Hun kender mig allerede,” afviste han.

”Det skulle da kun være som ham, der rager på hende,” indskød Alex med et skuldertræk, der fik Marcus til at knytte næverne.

”Det ... Du ... Jeg ... Det var ikke med vilje. Det ved hun godt,” knurrede han.

”Hun? Jeg har altså et navn?” informerede Emilia stille, og det fik endelig Marcus til at sukke, inden han vendte sig imod hende.

”Marcus Brochev. Skæbnekløvers våbenmester,” brummede han mekanisk. Derefter lagde han armene over kors og vendte sig væk igen.

”Vi er en broget flok, frøken Emilia,” meddelte styrmanden. ”Men vi står sammen skulder ved skulder. Skæbnekløver er ikke heltesungen for ingenting, men du vil også opdage, at alle historier har mørke passager.” Han nikkede.

Emilia lod blikket glide fra ham over Alex og til Marcus. Der var den dybeste respekt for Stacy hos dem alle tre, det stod tydeligt at læse

i deres ansigter. Var der en anelse frygt også? Emilia studsede. Hun havde oplevet, hvad kaptajnen var i stand til, og skønt det hele virkede eventyrligt og spændende lige nu, så var hun ikke i tvivl om, at der lå mere og ulmede under overfladen hos Skæbnekløvers besætning. Ikke mindst hos skibets aparte kaptajn.

”Hvor mange af historierne er sande?” Emilia kløede sig i panden.

”Enhver skrøne udspringer af en sandhed. Vi er pirater, frøken. Vi er her, fordi vi ikke har andre steder at være. Vi ernærer os, som vi nu kan. Dusørjagt, plyndring og ærinder hvor betalingen er god.” Styrmanden beholdt hænderne på ryggen, mens han snakkede.

”Men hvor kommer historierne fra? Der findes millioner af pirater?” Emilia hviskede, men hun havde en anelse. Stacy Bloodrain og hendes besætning var mere, end hvad øjet kunne se, og hun fornemmede, at deres gerninger var ligeså.

”Folk digter ...” begyndte styrmanden diplomatisk, men Stacy tog over ved at springe op på rælingen.

”Historier fordærves! De går fra mund til mund, og snart blev en diskussion på værtshuset, om hvem der skulle give den næste øl, til en døds kamp imellem to imperier. Om du styrter en regering eller hjælper en gammel dame over gaden, så ruller sladdereren.”

”Som for eksempel historier om en kaptajn, der drikker blod?” kommenterede Emilia syrligt, men det fik blot Stacy til at le.

”Eventyrene om Skæbnekløver udspringer af den lille borgers behov for helte, Blondie. Den lille borger er dog som regel et fæ, og tilpasser sine historier til, hvad der kan rummes i hans hoved. For eksempel er det endnu ikke lykkedes gamle Stacy at støde på en historie om vor båd, der ikke har en mand som kaptajn! Alle de sange og skrøner om

heltemod og om at give sit liv for retfærdighed er noget en kanalje har fundet på i farten. Virkelighedens helte er komplekse. De drikker og har lus i skægget. De har startet flere slagsmål, end de har afsluttet, men alligevel så griber de ind, når alle diplomaterne spiller fallit. Fordi de har lyst? Nej! Fordi ingen andre tør.” Stacy rynkede på næsen og spyttede på dækket.

Emilia havde lyst til at sige noget til den smøre, men hun tog sig i det. I stedet nøjedes hun med at betragte Stacy, der tog en dyb indånding og kiggede mod horisonten. Det kunne godt være, at historierne om Skæbnekløver var forsimplede, men skibets kaptajn var smuk og stærk i hvert og et. Den del matchede virkeligheden. Omkring hende kiggede styrmanden, Alex og Marcus ned på deres fødder, og Emilia fornemmede, at hun end ikke havde fået en brøkdelt af den fulde historie. Det måtte vente. Nu skulle hun have de andre ting på plads.